

MAGISZTERIUM

A RÉZ- KESZTYŰ

HOLLY
BLACK

CASSANDRA
CLARE

COOL
SELECTION

HOLLY BLACK és
CASSANDRA CLARE

MAGISZTERIUM

2. könyv

A RÉZ-
KESZTYŰ

Könyvmolyképző Kiadó, 2016

*Ursula Annabel Link Grantnek,
a tűzrőlpattant ötévesnek*

↑ ≈ Δ ○ @

1. FEJEZET

Call levett egy kis karika zsíros szalámit a pizzaszeletéről, és az asztal alá dugta a kezét. Azonnal megérezte a bőrén Harceb nyelvét, ahogy a káoszsújtott farkas mohón felfalta az ennivalót.

– Ne etesd már a tenyeredből azt a rémséget! – szólt rá az édesapja mogorván. – Különböznél előbb-utóbb leharapja a kezéd.

A fiú megpaskolta Harceb fejét, ügyet sem vetett az apjára. Alastair mostanában folyton elégedetlen volt vele. Hallani sem akart arról, hogyan telt Call éve a Magisztériumban. Csöppet sem volt az ínyére, hogy régi mestere, Rufus, tanoncául fogadta a fiát. És szinte a haját tépte, mióta Call egy káoszsújtott farkassal állított haza.

Callt az édesapja nevelte fel, és állandóan történetekkel traktálta arról, milyen veszedelmes a régi iskolája – ugyanaz az iskola, ahová most a fiú is járt, hiába próbált elkövetni minden tőle telhetőt, hogy ne vegyék fel.

Amikor hazatért a Magisztériumból az első tanév végén, Call számított arra, hogy Alastair dühös lesz, azt viszont nem sejtette előre, milyen *érzés*, ha az édesapja ennyire haragszik. Azelőtt remekül kijöttek egymással. Most viszont a kapcsolatuk szörnyen... feszültté vált.

A fiú remélte, hogy csak a Magisztérium miatt. Mert a másik lehetőség az volt, hogy Alastair tudja az igazat, miszerint Callben maga a gonosz rejtőzik.

Callt már eleve aggasztotta ez az egész „megszállt a gonosz” ügy. De nagyon. Elkezdett listát vezetni fejben: egyik oldalon állt minden bizonyíték arra, hogy tényleg ő a gonosz nagyúr, a másik oldalra pedig ennek ellenérvei kerültek. Rászokott, hogy minden kis és nagy döntés előtt mérlegelje a listát. Vajon egy gonosz nagyúr meginná az utolsó korty kávé a kannából? Melyik regényt venné ki egy gonosz nagyúr a könyvtárból? Vajon csupa feketébe öltözni egyértelműen gonosz nagyúrra valló ízlés, vagy teljesen jogos választás a nagymosás napján? Az volt a legrosszabb az egészben, hogy Call le merte volna fogadni, az apja ugyanezt csinálja: folyton az ő főgonoszági pontjait számolgatja-mérlegeli, valahányszor csak ránéz.

Alastair azonban legfeljebb gyanakodhatott. Nem tudhatta biztosan az igazat. Egyes dolgokról csakis Call tudott.

Nem ment ki a fejéből az, amit Joseph mester mondott neki: hogy őt, Callum Huntot, megszállta a Halál Ellen-ségének a lelke. Hogy *ő maga* lett a Halál Ellensége, és hogy a gonoszság a sorsa. Még most, itt is – a barátságos, sárga falú konyhában, ahol már ezerszer étkezett együtt az édesapjával – a fülébe csengtek a mester szavai.

Callum Hunt lelke halott. Az a lélek, amit kiűztél ebből a testből, összeaszott és elpusztult. Constantine Madden lelke gyökeret eresztett és növekedett, ép testben született

újjá. A hívei azóta mindent megtesznek, hogy úgy tűnjön, mintha nem vészett volna nyoma, így biztonságban voltál.

– Call? – kérdezte az apja, furcsa tekintettel meredve rá.

Ne nézz rám! – mondta volna legszívesebben Call. Ugyanakkor viszont szerette volna azt kérdezni: Mit látsz, amikor rám nézel?

Egy szalámis-ananászos pizzán osztoztak, ez volt Call kedvence. Evés közben általában arról beszélgettek, milyen zűrbe keveredett legutóbb Call a városban, vagy éppen mit újított fel Alastair a garázsban, ám a férfi most egy szót sem szólt, a fiúnak pedig fogalma sem volt, mit mondhatna. Hiányoztak neki a legjobb barátai, Aaron és Tamara, ám róluk nem beszélhetett az apjának, mivel részei voltak a mágia világának, amit Alastair úgy gyűlölt. Call fölkelt az asztaltól.

– Kimehetek az udvarra Harcebbel?

Alastair homlokráncolva nézett le a farkasra, ami mostanra aranyos kis kölyökből nyúlánk tiniszörnnyé serdült, és jó sok helyet foglalt el az asztal alatt. A káoszsújtott farkas felnézett Call édesapjára örvénylő szemével, és kilógatta a nyelvét. Halkan nyüszített.

– Hát jó – sóhajtott fel a férfi. – De ne maradj sokáig! És tartsd magad távol az emberektől! Csak akkor van esélyünk elkerülni, hogy a szomszédok balhét csapjanak, ha Harcebbel csak bizonyos körülmények között mutatkozunk.

A farkas felugrott, körme csattogott a linóleumon, ahogy az ajtóhoz szaladt. Call elvigyorodott. Tudta, hogy egy káoszsújtott vadállat szokatlan rajongását elnyerni nagyon is abba a kategóriába tartozik, ami gonosz nagyúrra vall, de akkor sem volt képes megbánást érezni, amiért megtartotta a kölyköt.

Persze valószínűleg pontosan ez volt a gond azzal, ha valaki gonosz nagyúr. Soha nem érzett megbánást, még akkor sem, amikor kellett volna.

Call igyekezett kivenni ezt a gondolatot a fejéből, miközben kilépett a házból. Meleg nyári délután volt. A hátsó udvart sűrűn benőtte a fű; Alastair nem igazán törődött a gyep gondozásával, az a fajta ember volt, aki sokkal szívesebben tartotta távol magától a szomszédokat, mint hogy elcsevegjen velük a kertészkedésről. Call jól elszórakozott azzal, hogy egy botot hajigált, hadd hozza vissza Harceb, aki farkcsóválva, csillogó szemmel rohanguált az udvaron. Legszívesebben Call is vele szaladgált volna, ám sérült lába miatt nem tudott valami gyorsan mozogni. Harceb mintha megértette volna ezt, és nem távolodott el túl messzire tőle.

Miután játszottak egy kicsit az udvaron, átkeltek az úton, és elsétáltak a parkba, ahol Harceb elszaladt a bokrok tövébe. Call megtapogatta a zsebét, hogy van-e nála zacskó. Egy gonosz nagyúr tuti nem szokta felszedni a kutyája piszkát, úgyhogy a fiú minden egyes ilyen alkalmat a jósága bizonyítékaként könyvelt el.

– Call?

A fiú meglepetten perdült meg. Még inkább elcsodálkozott, amikor meglátta, ki szolt hozzá. Kylie Miles szőke haját két unikornisos csat fogta hátra. A lány egy rózsaszín póráz végét tartotta a kezében. Mintha egy apró, fehér pamacsot húzott volna maga után, bár talán egy öleb volt a póráz másik végén.

– Te... ööö... – hebegett Call. – Te tudod a nevemet?

– Mintha mostanában nem láttalak volna errefelé – mondta Kylie, aki láthatóan úgy döntött, ügyet sem vet a fiú értetlenkedésére. Fojtott hangon azt kérdezte: – Csak nem átmentél a balettos iskolába?

A fiúnak fogalma sem volt, mit feleljen. Kylie is részt vett a vaspróbán, a Magisztérium felvételi vizsgáján, ám míg Call átment a megmérettetésen, a lány elbukott. Kylie-t a felvételi után a mágusok beterelték egy másik terembe, és a fiú azóta nem is látta. Nyilvánvalóan emlékezett Callre, ezt elárulta töprengő arc kifejezése, de Call nem tudta biztosan, vajon a lány mit gondolhatott a sikeresen felvételizők, köztük az ő további sorsáról. A lány emlékeit kétségtelenül módosították, mielőtt visszaengedték volna a többi ember közé.

Egy őrült pillanat erejéig elképzelte, hogy mindent elmond a lánynak. Közli vele, hogy *mágusiskolába* felvételiztek, nem pedig holmi *balettsuliba*, és hogy Rufus mester őt választotta tanoncául, pedig sokkal kevesebb pontot ért el, mint Kylie. Vajon hinne neki a lány, ha elmesélné, milyen is valójában a Magisztérium, milyen érzés lángot formálni pusztá kézzel vagy fölrepülni a levegőbe? Elképzelte, amint elmeséli neki, hogy a legjobb barátja, Aaron egy krétor, ami *nagyon nagy szám*, mivel azt jelenti, hogy egyike azon néhány mágusnak, akik képesek a káosz erejével varázsolni.

– Ja, okés az a sulis – motyogta végül, és vállat vont, nem tudta, mi mást mondhatna.

– Meglep, hogy felvettek – válaszolta Kylie, a fiú lábára sandítva, aztán félszegen elhallgatott.

Callben ismerős harag lobbant fel, és eszébe jutott, milyen is volt a régi iskolájába járni, ahol senki sem hitte el, hogy alkalmas lehet bármilyen fizikai feladatra. Mióta csak az eszt tudta, a bal lába rövidebb és gyengébb volt, mint a jobb. Már a pusztá járás is fájdalmat okozott neki, és hiába esett át számtalan műtéten, egyik sem segített sokat. Az édesapja mindig azt mondogatta neki, hogy így született, Joseph mester azonban valami mást állított.

– A balettben a felsőtest ereje a lényeg – közölte a lánynyal leereszkedően, bár igazából lövése sem volt a balettről.

Kylie viszont elkerekedett szemmel bólintott.

– Na, és milyen a balettképző?

– Kemény – felelte Call. – Mindenki addig táncol, amíg össze nem esik. Csak búzafehérjét ehetünk, és nyers tojásos turmixot ihatunk. Péntekenként táncversenyt rendezünk, és aki utolsóként talpon marad, kap egy szelet csokoládét. Ráadásul egyfolytában táncfilmeket kell néznünk.

A lány már épp válaszolt volna, ám a bokrok közül előtörő Harceb beléfojtotta a szót. A farkas egy botot tartott a szájában, és tágra nyílt szeme csak úgy izzott a citrom- és narancssárga meg a pokoli vörös árnyalataiban. Ahogy Kylie kidülledt szemmel bámulta, Call rádöbrent, milyen óriásinak tűnhet Harceb első látásra, és mennyire nyilvánvaló, hogy se nem kutya, se nem bármiféle normális háziállat.

Kylie felsikoltott. Mielőtt Call egyetlen szót is kinyöghetett volna, a lány kimenekült a parkból, és végigrohant az utcán, pamacsnyi fehér kutyuskája alig bírta tartani vele a lépést.

Ennyit a haverkodásról.

Mire Call hazaért, arra jutott, hogy mivel hazudott Kylie-nak, és még el is ijesztette, kénytelen lesz levonni az összes jó pontját, amit Harceb megsétáltatásáért adott magának.

Ma egyértelműen a gonosz nagyúr felé billent a mérleg.

– Minden rendben van? – kérdezte az apja Call arcki-fejezése láttán, amikor a fiú belépett a házba.

– Ja, minden oké – felelte Call csüggedten.

– Akkor jó. – Alastair megköszörülte a torkát. – Gondoltam, talán kiruccanhatnánk ma este – mondta. – El-mehetnénk moziba.

Call megdöbbsent. Nem sok mindent csináltak együtt, mióta hazajött a nyári szünetre. Alastair mindennap búskomorságot árasztott, és vagy a tévé előtt gubbasztott, vagy bevette magát a garázsba, ahol régi autókat újított fel, hogy szebbek legyenek, mint új korokban, aztán eladta őket gyűjtőknek. Call néha fogta a gördeszkáját, és unottan rózta az utcákat a kisvárosban, de semmi sem tűnt igazán izgalmasnak a Magisztériumhoz képest.

Lassan már a zuzmó is hiányzott neki.

– Melyik filmet akarod megnézni? – kérdezte Call, mert úgy gondolta, egy gonosz nagyúr biztosan nem törődne azzal, milyen filmet szeretne látni a másik. Tuti ért volna pár jó pontot, ha hajlandó az apjához igazodni.

– Amit most mutattak be. Azt az úrhajósát – felelte Alastair, meglepve a fiút a választásával. – És talán odafelé menet leadhatnánk ezt a szörnyet a menhelyen. Lecserélhetnénk egy aranyos pudlira. Vagy akár egy pitbullra. Valami kevésbé vadra.

Harceb vészjóslón nézett föl Alastairre, szemében háborzongatóan kavaroxtak a színek. Callnek eszébe jutott Kylie pamacszerű ölebe.

– Ő nem is vad – ellenkezett Call, és megdörgölte Harceb nyakát. A farkas a földre huppant, és nyelvét kilógatva a hátára gördült, hogy a fiú a hasát vakargathassa. – Nem jöhetne ő is velünk? Megvárhatna minket a kocsiban, ha lehúzza hagynánk az ablakot.

Alastair homlokráncolva csóválta a fejét.

– Szó sem lehet róla, hogy ezt is magunkkal vigyük! Jó erősen oda kell kötni valamihez a garázsban.

– Ne mondd rá, hogy *ezt!* És lefogadom, hogy ő is szereti a pattogatott kukoricát – mondta Call. – Meg a gumicukrot.

Alastair az órájára nézett, aztán a garázsra mutatott.

– Nyomás! Esetleg majd hozhatunk haza gumicukrot, hogy jusson annak is.

– *Neki!* – Call sóhajtva kivitte Harcebet a garázsba, Alastair műhelyébe. Tágas helyiség volt, még a ház legnagyobb szobájánál is nagyobb, és olaj, benzin meg öreg bútorok szaga töltötte be. Egy Citroën váza állt benne bakokon, az abroncsaitól és üléseitől megfosztva. Az ósdi székeken halomban heverték az elsárgult szerelési útmutatók, a gerendákról pedig fényszórók lógtak le. A különféle csavarkulcsok fölé egy feltekert kötelet akasztottak. Call azzal kötötte ki a farkast, laza csomót hurkolva a nyakörvére. Letérdelt Harceb elé.

– Nemsokára újra az iskolában leszünk – suttogta neki. – Tamarával meg Aaronnal. És akkor minden visszatér a normális kerékvágásba.

Harceb úgy nyüszített, mintha pontosan értené. Mint ha neki is ugyanúgy hiányzott volna a Magisztérium, mint Callnek.

↑ ≈ △ ○ @

Call a moziban ülve nem igazán bírt a filmre összpontosítani, hiába voltak benne úrhajók, úrlények meg úrbéli robbanások. Egyfolytában azon járt az esze, hogyan szoktak mozizni a Magisztériumban, ahol mindig egy légmágus vetítette ki a képet a barlang falára. Mivel a filmet maguk a mágusok alakították, bármi megtörténhetett bennük. Call hatszor látta ott a *Csillagok háborúját*, mindig más-más befejezéssel, ráadásul olyan

filmeket is nézhetett, amikbe belevetítették a magisztriumos diákokat, belőlük lettek a főszereplők, akik szörnyekkel küzdöttek meg, repülő autóban ültek, és szuperhőssé váltak.

Mindezzel összehasonlítva a most látott mozifilm kissé unalmasnak tűnt. Miközben benyakalt három, jó nagy pohár zöldalmás jégkását, és befalt két óriási adag vajas pattogatott kukoricát, Call arra összpontosított, hogy mi mindent változtatna meg a filmen. Alastair némileg elszörnyedve meredt a vászonra, és a fiú hiába kínálta bármivel, még a csokis drazséból sem kért. Mivel kénytelen volt egymaga megenni az összes nasit, Call teljesen bezsongott a cukortól, mire visszaültek a kocsiba.

– Na, hogy tetszett? – kérdezte az apja.

– Tök jó volt – felelte Call, mert nem akart olyan érzést kelteni Alastairben, mintha nem értékelné nagyra, hogy hajlandó volt a fia kedvéért végigszenvedni egy olyan filmet, amire saját magától eszébe sem jutna beülni. – Az a rész volt a legkirályabb, amikor felrobbant az úrrálmás.

Csönd támadt, de mielőtt kínosan hosszúra nyúlt volna, Alastair újra megszólalt:

– Tudod, igazából semmi okod visszamenni a Magisztriumba. Az alapokat már megtanultad. Gyakorolhatnál itthon, velem.

Callnek elszorult a szíve. Ezt a beszélgetést – illetve a különféle variációit – már vagy százszor lefolytatták, és soha nem alakult jól.

– Szerintem azért én inkább visszamegyek – mondta a lehető legsemlegesebb hangot megütve. – Már áthaladtam az első kapun, szóval be kéne fejeznem, amit elkezdtem.

Alastair arckifejezése elkomorodott.

– A gyerekeknek nem egy föld alatti iskolában a helyük. Bezárva tartanak titeket a sötétben, mint holmi férgeket. Fakó lesz a bőrötök, teljesen elszürkül. Nem juttok elég D-vitaminhoz. A Magisztérium kiszívja belőletek az életerőt...

– *Szürke* lettem? – Call nem igazán foglalkozott a külsejével a legalapvetőbb szempontokon kívül – például, hogy ne kifordítva vegye fel a nadrágját, és ne meredezzen szanaszét a haja –, de a *szürke* bőr rosszul hangzott. Lopva a kezére sandított, ám úgy látta, rendes, rózsaszín-bézs színe nem változott.

Alastair bosszúsan szorongatta a kormányt, miközben befordultak az utcájukba.

– Mégis mit szeretsz abban az iskolában?

– *Te* mit szerettél benne? – faggatta Call. – Te is oda jártál, és tudom, hogy nem utáltál benne mindent. Elvégre ott ismerted meg anyát...

– Ez igaz – felelte Alastair. – Voltak ott barátaim. Ezt szerettem benne. – Mióta Call az eszét tudta, apja most először vallotta be, hogy volt, amit szeretett a Magisztériumban.

– Nekem is vannak ott barátaim – mondta a fiú. – Idehaza nincs egy sem, de abban a suliban végre szereztem barátokat.

– A barátaim, akikkel egy iskolába jártam, mind meghaltak, Call – mondta Alastair, mire a fiúnak felállt a szőr a hátán. Eszébe jutott Aaron meg Tamara meg Celia... De aztán már gondolni sem mert rájuk. Mert még a pusztá aggodalom is elviselhetetlenül borzalmas volt.

Nem csupán önmagában a haláluk gondolata.

Hanem az a lehetőség, hogy talán őmiatta halhatnak meg.

A titka miatt.

A benne rejtőző gonosz miatt.

Hagyd abba! – pirított magára Call. Időközben hazaértek. De valami nem stimmelt. Valami zavarta a fiút. Néhány másodpercig bámulta a házat, mire rádöbbsent, mi a baj. Mielőtt elindultak, bezárta a garázst, benne a kikötött Harcebbel, most viszont nyitva állt, bejárata nagy fekete négyszöggént tátongott.

– Harceb! – Call kapkodva kinyitotta a kocsiajtót, és a nagy sietségben szinte kiesett a járdára, gyenge lábába éles fájdalom hasított. Hallotta, hogy az apja a nevét kiáltja, de nem érdekelte.

Bicegve rohant a garázsba. A kötél nem oldódott ki, viszont a másik vége rojtosan hevert a földön, mintha átvágták volna késsel – vagy mintha elrágta volna egy farkas. Call megpróbálta elképzelni, milyen lehetett itt Harcebnek egyedül, a sötétben. Szegény biztosan egyre csak ugatott, és várta, hogy a fiú visszajöjjön. Callen jeges rémület lett úrrá. Eddig nem sokszor kellett kikötnie idehaza Harcebet, aki most valószínűleg nagyon kiakadt. Talán elharapta a kötelet, és újra meg újra nekirohant az ajtónak, amíg az ki nem nyílt.

– Harceb! – kiáltotta Call ismét, még hangosabban. – Harceb, megjöttünk! Gyere vissza!

Megperdült, ám a farkas nem bukkant elő a ház körüli bokrokból, nem jelent meg az egyre hosszabbra nyúló árnyékok között.

Már későre járt.

Az édesapja mögéje lépett. Megnézte az elrágott kötelet meg a nyitott ajtót, és sóhajtvá beletúrt őszülő, fekete hajába.

– Call – mondta szelíden. – Call, a farkasod elment. Már nem jön vissza.

– Azt nem tudhatod! – kiabálta a fiú, és szembefordult Alastairrel.

– Call...

– Te kezdettől fogva utáltad őt! – csattant fel. – Biztosan örülsz, hogy elment.

Alastair arca elkomorult.

– Egyáltalán nem örülök, hogy feldúlt vagy, Call. De az igaz, hogy egy ilyen farkas nem háziállatnak való. Súlyosan megsebesíthetett vagy akár meg is ölhetett volna valakit. Esetleg az egyik barátodat, vagy ne adj isten, téged. Remélem, beveszi magát az erdőbe, nem pedig a városba megy, hogy felfalja a jónépet.

– Fogd már be! – kiabálta Call, bár kissé megnyugtónak találta a gondolatot, hogy ha Harceb netán felfal valakit, akkor a nagy felfordulás biztosan a nyomára vezetne. Ám ezt az elképzelést gyorsan ki is verte a fejéből, mivel egyértelműen gonosz nagyúrra vallott. Az ilyen gondolatokkal nem ment semmire. Muszáj volt megtálcálnia a farkast, *mielőtt* még valami szörnyűség történik. – Harceb még soha nem bántott senkit – erősködött.

– Sajnálom, Call – mondta az apja. A fiú legnagyobb meglepetésére őszintének hangzott. – Tudom, hogy már régóta szerettél volna háziállatot. Talán ha hagyta volna, hogy megtartsd azt a csupasz földikutyát... – Ismét felsóhajtott. Call most arra gondolt, az apja talán azért nem hagyta, hogy háziállata legyen, mert egy gonosz nagyúrnak nem lenne szabad kis kedvencet tartania. Mivel egy gonosz nagyúr nem szerethet senkit és semmit, pláne nem olyan ártatlan lényeket, mint az állatok. Mint Harceb.

A fiú elképzelte, mennyire retteghet most a farkasa – hiszen azóta nem volt egyedül, hogy Call kölyökként rátalált.

– Kérlek, segíts nekem! – könyörgött az apjának. – Segíts megkeresni Harcebet!

Alastair aprót biccentett, vagyis inkább csak az állkapcsa rándult meg.

– Szállj be a kocsiba! Szép lassan bejárjuk a környéket, és közben szölongathatjuk. Talán nem jutott messzire.

– Oké – felelte Call. Hátranézett a garázsra, úgy érezte, mintha valami elkerülné a figyelmét, mintha megláthatná a farkasát, ha eléggé meresztené a szemét.

De hiába kocsikázták körbe az egész környéket újra meg újra, hiába szölongatták egyfolytában Harcebet, a farkas nem került elő. Egyre sötétebb lett, végül kénytelenek voltak hazamenni. Alastair spagettit főzött vacsorára, Call azonban egyetlen falatot sem bírt magába erőltetni. Megígértette az apjával, hogy másnap segít neki **ELTŰNT KUTYA** feliratú plakátokat készíteni Harcebről, bár Alastair úgy vélte, a farkas képe inkább ártani fog, mint használni.

– A káoszsújtott állatok nem házi kedvencnek valók, Callum – mondta, miután elvette a fiú elől az ételt, amihez Call hozzá sem nyúlt. – Nem törődnek az emberekkel. Nem *képesek* rá.

Call erre nem felelt semmit, de amikor lefeküdt, gömböcot érzett a torkában, és elöntötte a rettegés.

↑ ≈ Δ ○ @

Callt éles nyüszítés verte fel zaklatott álmából. Azonnal felült az ágyban, és megragadta a kését, Mirit, amit mindig az éjjeliszekrényén tartott. Kidugta a lábát a takaró alól, és grimaszt vágott, ahogy csupasz talpa a hideg padlóhoz ért.

– Harceb? – suttogta.

Mintha újabb, halkabb nyüszítést hallott volna. Kinézett az ablakon, de nem látott mást, csak a sötétben alig kivehető fákat.

Kiosont a folyosóra. Édesapja szobájának ajtaja csukva volt, és nem szűrődött ki alatta fény. De Call tudta, hogy az apja ettől még ébren lehet. Alastair néha egész éjjel fennmaradt, és a műhelyében dolgozott.

– Harceb? – suttogta ismét Call.

Ezúttal nem jött nyüszítés válaszként, ám a fiú karja libabőrös lett. *Érezte*, hogy a farkasa a közelben van, nyugtalan, és fél. Elindult abba az irányba, amit a megérzése diktált, bár magának sem tudta volna megmagyarázni a dolgot. Az érzést követve végigment a folyosón, egészen a pincébe vezető lépcsőig. Nagyot nyelt, erősen megmarkolta Mirit, és elindult lefelé.

Mindig is a frász törte a pincétől, ami tele volt régi autóalkatrészekkel, tönkrement bútorokkal, babaházakkal, javításra szoruló babákkal meg ősrégi bádoggjátékokkal, amiket már senki sem húzott fel, néha mégis beindultak.

Sárga csíkban szűrődött ki a fény az ajtó alól, ami Alastair egyik raktárába vezetett, persze ez is tele volt javításra váró kacatokkal. Call összeszedte minden bátorságát, odabicegett az ajtóhoz, majd lenyomta a kilincset.

Az ajtó nem nyílt ki. Az apja bezárta.

Callnek kalapált a szíve.

Az apjának semmi oka nem lett volna arra, hogy elzárjon egy halom régi, javításra szoruló vacakot. Nem lett volna rá az égvilágon semmi oka.

– Apa? – szólt be az ajtón, hátha a férfi esetleg odabent van.

Ám az apja válasza helyett egészen másmilyen zajt hallott a raktárból. Elöntötte a düh, olyan iszonyú erővel,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

hogy szinte fojtogatta. Elővette a kis tört, és megpróbálta bedugni az ajtó meg a félfá közti részbe, hogy kipöcölje a zárat.

Néhány feszült pillanatot követően Miri hegye a megfelelő pontot érte, és a zár kinyílt. Call feltépte az ajtót.

A raktár hátsó része már nem úgy nézett ki, ahogy a fiú emlékezett rá. A kacatokat valaki eltüntette, hogy elég hely legyen egy mágus igen gyéren berendezett dolgozószobájának. Az egyik sarokban íróasztal állt, körülötte régi és új könyvek kupacai. A másik sarokba tábori ágyat állítottak. A helyiség közepén pedig láncra verve és egy borzasztó külsejű bőr szájkosárral elnémítva Harceb senyvedett.

A farkas nyüsztve Call felé vetette magát, ám a lánc visszarántotta. A fiú odasietett hozzá, és térdre rogyott, Harceb szőrébe túrva kereste a szájkosár kapcsát. Anynyira boldog volt, hogy viszontláthatja a farkast, és egyben olyan dühös amiatt, amit az apja tett, hogy egy pillanatra elkerülte a figyelmét a legfontosabb részlet.

Ám amint körülnézett a helyiségben, hogy kiderítse, hol tartja Alastair a láncok kulcsát, rögtön meglátta, amit azonnal észre kellett volna vennie.

A szemközti falnál lévő tábori ágyhoz is láncokat erősítettek.

Pontosan akkora béklyót, ami ráillik egy majdnem tizenhárom éves fiú csuklójára.